

VIDÁM KÖNYVTÁR
Szerkeszti: TÁBORI KORNÉL

PESTI KRÓNKA

IRTÁK:
PÁSZTOR ÁRPÁD
SZOMAHÁZY ISTVÁN
TÁBORI KORNÉL

A mű elektronikus változatára a Nevezd meg! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi (CC BY-SA 4.0) Creative Commons licenc feltételei érvényesek. További információk: <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/deed.hu>

Elektronikus változat:
Budapest : Magyar Elektronikus Könyvtárért Egyesület, 2015
Készült az Internet Szolgáltatók Tanácsa támogatásával.
Készítette az Országos Széchényi Könyvtár E-könyvtári Szolgáltatások Osztálya
ISBN 978-615-5531-15-6 (online)
MEK-13603

TARTALOM

GYILKOSSÁG A HIVATALBAN.
A TÖKÉLETES GAVALLÉR.
A RAVASZ PÉNZÜGYNÖK.
JELENET AZ UTCÁN.
A BÁRÓ TALÁNYA.
EGY KIS NYOMOZÁS.
A REJTELMES ÉNEKES.
A PESTI DIPLOMÁCIA.
A RAVASZ LAKÓ.
A RAVASZABB LAKÓ.
A LEGRAVASZABB LAKÓ.
AZ ÉRSEK.
A PÜSPÖK.
A NYÁRI VENDÉGLŐSÖK.
A SULYOS PÁRBAJ.
A VAJDA A VILLAMOSON.
A SZÉP ASSZONY KOCSISA.
AZ ÓSZINTE SZOBALÁNY.
A CSIBÉSZEK.
EZ AZTÁN A PECH!
ILYENEK A NŐK!
A PESTI GAVALLÉR.
KÁVÉHÁZI EPIZÓD.
A REKLÁM-BIRSÁG.
AZ ÓVATOS KERESKEDŐ.
A BOLOND SZINÉSZ.
PESTI ÉLETKÉP.
A DZSIU-DZSICU.
A TITKOS DRÁMAIRÓ BOSZUJA.
IRÁS-IVÁS.
A NAGYSÁGA.
A PAPRIKÁS CSIRKE.
HOGY KELL FOTOGRAFÁLNI?
A CSUDARABBI.
UTCAI JELENET.
A CSÖNDES LAP.
AZ UJHÁZI-LEVES.
HISTÓRIÁK A LIPÓTVÁROSBÓL.
A BÖRZÉRŐL.
EGY KIS LELEPLEZÉS.
A KIMENŐ.
ÜGYVÉDI FURFANG.
NEM LEHESSEN TUDNI.
A KÜLVÁROSBAN.
FEMINIZMUS.
MIRE JÓ A VEGYÉSZET?
A CSERELŐ.
KATONÁÉKNÁL.
AZ IRÓ MEG A BAKFIS.
SZÉP KIS JOGCIM.
A LEPIPÁLT SVÁB.
KÁRTYÁSOK KÖZT.
A SZERELEM VÉGE.

GYILKOSSÁG A HIVATALBAN.

A statisztikai hivatal igazán nem tartozik a legvidámabb mulatóhelyek közé. Rideg számok tömlőce ez, ahonnan a sok kis számból csinált nagy számok kerülnek ki minden mulattató jelleg nélkül. Nemrég azonban még ebben a sivár talajban is kivirágzott a jókedv, egy nem mindennapi eset kapcsán.

A sok komoly hivatalnok közé becsöppent egy könnyebbvéru fiu. Bizony utálta ezt a munkát: számolni, számokat másolni, egyik könyvből a másikba átírni mindenféle rideg dolgokat - de valahogy mégis csak beletörődött.

Egy napon megjelenik a hivatal egyik főembere *Vargha* Gyulánál, az igazgatónál:

- Igazgató úr, - mondja neki - valóságos szenzációt hozok.

- Nos, mi az?

- Az ön tudományos érdeklődését minden bizonynyal fel fogja kelteni az a körülmény, hogy a nők száma Magyarországon erősen fogy.

- Ne mondja!

- De bizony mondom. Legutóbbi adataink szerint az általános népesedés igen kedvező, de a nőállomány egyre csökken. S ez egyike a legszenzációsabb ritkaságoknak... ezt megjelentem külföldön... az Akadémiánál... ezt világgá kell kürtölni!

- No, majd előbb utánajárunk - mosolygott *Vargha* Gyula - s azzal nekiültek az anyagnak. De maga az igazgató is megdöbbenéssel konstataálta, hogy az embernek igaza van. A nők száma borzasztóan megapadt.

Most nem tudták, mit tegyenek. Egymásra néztek. S ekkor félénk kopogtatás hallatszott.

- Szabad!

Az imént említett léha ifju dugta be az ajtón a fejét.

- Kérem, igazgató úr, - szólt - kihallatszott, amit beszélni tetszett... engem furdal a lelkiismeret... nekem nagyon sok feldolgozni való anyagot adtak... és én bevallom... hogy kevesebb munkám legyen, egy hét óta minden nap *harmincezer nőt dobtam a kanálisba...*

Amivel aztán alaposan meg volt magyarázva a nőállomány csökkenése hazánkban.

A TÖKÉLETES GAVALLÉR.

Egy ujságíró nagy szivességre kérte *Herczeg* Ferencet: hogy legyen a kereszt-papája. És pedig nem afféle irodalmi keresztpapája, aki az első verseskötetet portálja be a halhatatlanságba.

Herczeg Ferenc elvállalta a megbizást és a szükséges előleges eljárások után kocsin hajtattak a székesegyházba a keresztelő-ünnepegre. Az ujságíró igazi ruha-smokk volt, aki a nap minden szakában változtatta a ruháját a szigoru divat-szabályok szerint. Most a lábára pillantott és fölsziszszent:

- Jézus-Mária!

- No-no, még egy kissé korai ez a fölkiáltás!

- Csak most látom, hogy a cipőm sárga!... Mondja kérem, *Herczeg* úr, lehet keresztelőre sárga cipőben menni?

Herczeg Ferenc elgondolkozott egy keveset, aztán komolyan válaszolta:

- Igazán nem tudom. Mert hát engem *mezítláb* kereszteltek.

A RAVASZ PÉNZÜGYNÖK.

A hivatalos lapban megjelent egy királyi kézirat, amely szerint ő felsége a legkegyelmesebben megengedi gróf *Festetich* Taszilónak, hogy a hitbizományára csekély három millió kölcsönt fölvegyen. Oktondi teoretikusok könyveket irnak arról, hogy milyen szükséges volna eltörölni a hitbizományokat. Pedig rá kellene bizoni a dolgot a hitbizományos urakra. Majd elintéznék ők, csak kapjanak rá engedelmet.

Ezt a hirt elolvasta egy pénztőzsér is, aki némely jeles üzleteiről nevezetes.

Amint elolvasta a hirt, nyomban fölment a grófhhoz.

- Kegyelmes uram, én meg tudnám szerezni azt a kölcsönt.

- No, az szép öntől. De nékem ez irányban absolute nincs szükségem közbenjáróra.

- Csakhogy én sokkal előnyösebben szerzem meg, mint bárki más!

A pénzügynök addig-addig beszélt, amíg rávette a gróft, hogy őt bizza meg a kölcsön közvetítésével. Sőt nyomban szerződést is kötött vele, amely szerint kerek nyolcvanezer forintot kap, ha megszerzi a három milliót.

Most már vigan nézett a dolga után az ügynök. De csakhamar keserves csalódás várta. Ugyanis a pénzügynökök, amelyekhez fordult, mind kereken visszautasították.

- Ilyen emberrel szóba sem állunk!

Már pedig három millió forintot nem igen lehet csak úgy privát-zsebekből összekapargatni. Még egy *Festetich*-hitbizományra sem.

Az ügynök kezdett lemondani már a szépséges közvetítői sápról. Hej, pedig sajnálta nagyon. Ekkor ravasz ötlete támadt.

Volt néhány „kuncsaft”-ja a Nemzeti Kaszinóból, akik mindig hajlandók voltak nála egy kis uzsorakölcsönt fölvenni. Ezeknek eldicsekedett. Ilyenformán:

- A báró úr persze azt hiszi, hogy én uzsorás vagyok. Pedig hát lám, maga gróf *Festetich* Tasziló úr is nálam veszi fel a három milliós kölcsönét!

Ezek persze azon melegében elmondották gróf *Festetich* Taszilónak a dolgot:

- Mi a manó! Te ilyen emberrel manipulálsz? Hát már idáig jutottál?

Festetich Tasziló kényelmetlenül feszengett, pedig ez még semmi volt. De a ravasz ügynök azonfelül még névtelen leveleket is irogatott neki, telve szemrehányással, hogy ilyen csunya uzsorással keveredett össze.

Végre is fölhivta őt a gróf és fanyarul mondta:

- Kérem, váratlanul pénzhez jutottam és most már nincs szükségem a kölcsönre.

Az ügynök úgy tett mint aki nagyon meg van ijedve.

- Hát én most mit csináljak? A pénzt már fölhajszoltam és... és az én közvetítői díjam!...

- Eh, azt megfizetem. Egy *Festetich* nem kíván ingyen szolgálatot senkitől!

... Így jutott az ügynök nyolcvanezer forinthez.

JELENET AZ UTCÁN.

Egy fiatal ügyvéd, dr. Ács Jenő fontos pörben győzött a törvényszéken s jókedvvel ment hazafelé az Erzsébet-köruton. Egyszerre csak, a Dob-utca sarkán egy szegény, töpörödött asszony szólította meg bátortalan, szégyenkező hangon:

- Nagyságos ur... szegény vagyok!

A fiatal fiskális szívét elöntötte az adakozó kedv. Belemarkolt a zsebébe és ami aprópénze volt, mind odaadta. Aztán szelid részvétellel kérdezte:

- Mondja, jó asszony, maga ugy-e, nem szokott koldulni? Mert meghallani ám a hangján.

- Bizony nem! Sohasem koldultam, amíg ki nem fosztottak mindenemből.

Hah! A fiatal fiskális itt valami nagy kriminalitást sejtett és érdeklődve kérdezte:

- És kik fosztották ki?

- Az ügyvédek!... Hogy a nyavalya törje ki, ahun egy is van belüle!

A BÁRÓ TALÁNYA.

Egy igen előkelő társaságban történt pár évvel ezelőtt ez a história, amelyet dr. Ágai Adolf, a szellemes *Porzó* mesélt el.

Belép egy ur.

- Ismer mindenkit? - kérdi a háziur.

A jövevény szétnéz és megakad a szeme egy görögös orru fiatalemberen.

- Azt az urat nem ismerem - mondja.

A háziur odavezeti. Megtörténik a bemutatkozás. De a neve ugy hangzik, mintha nem valami nagyon régi báró lenne.

A jövevény félrehívja a házigazdát.

- Micsoda báró ez?

- Ez? - mondja a ház ura. - Ez olyan 320.001 koronás báró.

- 320.001 koronás? A háromszázezret értem. De mi az a huszezezegy korona? Ez talány.

Felelet helyett a háziur cédulát és plajbászt vesz elő és felírja a következő kimutatást:

Báróság	300.000	korona
Nemesség	20.000	„
Névmagyarosítás	001	„
Összesen:	320.001	korona

EGY KIS NYOMOZÁS.

Dr. Gyepes Antal ügyvéd minta-alakja a szolgálatkészségnek. A tárgyalásokon ő kínálja meg üléssel a bírót. Nincs ember, kit ne kínálna meg ötkrajcáros szivarral és fényes ígérettel. Az utóbbival szivesebben, mint az előbbivel. Egyik kartársa feleségét ismételten megkínálta a csillagos éggel és a szívével. A szép asszony mind a kettőt tisztelettel mellőzte.

Ugyanez a szép asszony nemrégiben izgatottan állított be dr. Gyepeshez.

- Egy nagy szivességre kérem.

- Parancsoljon! Boldoggá tesz.

- A férjemről van szó, - folytatta a szép asszony, haragban égő arccal. - Az a nyomorult megcsal engem.

- Lehetetlen... ámbár...

- Bizonyos! Tudni akarom, kivel. Mindenáron tudni akarom.

A szolgálatkész ur elégedetten dörzsölte a kezét.

- Ennél mi sem könnyebb, nagyságos asszony. Ebben a tekintetben a modern technika... Azt pontosan meg lehet tudni.

- Igazán?

- De mennyire! Személyt, helyet, időt, módot... Három nap alatt minden adat kacsói között lesz. Csak bizza reám.

A szép asszony melegen szoritotta meg a szolgálatkész ur kezét.

- Köszönöm, hálás leszek...

Dr. Gyepes még abban az órában felkereste az egyik jónevű magándetektív-céget. Beszélt a főnökkel, Magyary-Kossa Gézával:

- A dolog rendkívül fontos. Az én személyem mellékes. A megbízást önagysága adja. Az eredményt velem tessék közölni. Található vagyok délután 3-5 között a Szabadság-kávéházban. Gavallérosan fizetünk. Kövessen el minden lehetőt.

Harmadnap délután a magándetektív kis cédulával a kezében felkereste dr. Gyepes a Szabadság-kávéházban. Diszkréten félrehívta. Aztán a fülébe sugta:

- Most távoztak a hotel garniból.

- Brávó! És ki a hölgy?

A detektív átadta a cédulát.

Dr. Gyepes feltette a cvikkerjét és olvasta:

„Dr. Gyepes Antalné, Teréz-körút 26/b., II. emelet 15.”

A REJTELMES ÉNEKES.

Operaházi körökben pár évvel ezelőtt tünt föl egy remekhangú fiatal basszista, *Venczell Béla*, aki azelőtt a kórus tagja volt és olyan vérmes reményeket fűztek az ismeretlen basszista művészi jövőjéhez, hogy hamar impresszáriója is akadt, aki „lefoglalta” a maga számára.

Müller Károly, a kis kopasz ügynök, aki Blériot Louist is idehozta, manegelte a fiatal énekest és meg volt győződve róla, hogy e nagy hanganyagba fektetett tőke meg fogja hozni busás kamatait. De hát egyelőre nehéz dolog volt az ismeretlen énekessel tért hódítani.

A jó impresszárió ilyenkor nem riad vissza apró furfangoktól sem, hogy a crack-jét „versenybe hozza”.

Az elmúlt nyáron egy arisztokrata-társaság megbizta, hogy rendezzen a Tátrában elit-hangversenyt. Az impresszárió összeállított egy előkelő művészi névsort, amelyben az ifju Venczell Bélát is javaslatba hozta a mágnás-hangversenyen való közreműködésre. A rendezőbizottságnak ez nem tetszett:

- Venczell? Ki az a Venczell?

- Elsőrangú művész! - mondotta Müller. - Szenzáció! Nagy szenzáció!

- Nem kell! Ismeretlen ember nekünk nem kell! Nekünk nevek kellene! Nevezetességek! Hozzon mást!

Az impresszárió távozott és két nap múlva titokzatos arccal kereste fel a rendezőbizottság elnökét:

- Méltóságos uram, egy óriási attrakcióról van szó! Ilyen még nem volt!

- Nos, mi az?

- Egy énekes... Nagy titok... Amatőr... Duszgazdag ember... Honoráriumot el se fogad és ki van zárva, hogy egynél több számot énekeljen...

- Ki az?

Az impresszárió körülnézett, vajjon nem hallgatózik-e valaki, azután odahajolt a rendezőbizottsági elnök füléhez és belesugta:

- Maróczy...

- Rendben van! Hozza el ezt az urat!

Talán fölösleges is konstatálnunk, hogy a „duszgazdag amatőr” a két nappal azelőtt visszatartott - Venczell Béla volt. Fellépett a hangversenyen, elénekelt egy dalt és olyan viharos sikert aratott, hogy a rendezőség tagjai menten körülfojták a furfangos Müllert és valósággal könyörögtek neki:

- Még egy számot! Csak még egyetlenegy ráadást!

- Nem lehet! A világért sem lehet!

- Hátha mégis lehetséges? Minden áldozatra készek vagyunk!

Mire Müller, nyugodtan:

- Talán lehetséges - ezer koronáért!

Amikor aztán megkapta az ezer koronát és Venczell elénekelt még egy dalt, Müller bánóan leleplezte - Maróczyt.

A PESTI DIPLOMÁCIA.

Ahol szeretik a jó tréfát és megbecsülik az aranyos kedélyt, ott dicsőséges neve van *Fuchs Lajos*nak, a „Magyar-Francia” biztosító-társaság vezérigazgatójának.

A minap bankettet adott a Lipótvárosi Kaszinóban, ahol megjelent a Lipótváros valamennyi notabilitása. Sőt ott voltak az összes exotikus országok, Uruguay, Argentina, San-Marinó, stb. konzuljai is.

A bankett kitűnő volt, de a legizletesebb fogás mégis csak a házigazda humoros felköszöntője volt. Főlemelkedett és ünnepélyesen mondta:

- Tisztelt uraim, végtelenül boldog vagyok, hogy ily diszes számban jelentek meg szerény vacsorámon. Ime, itt vannak a társadalmi, közgazdasági élet számos kitünőségei, sőt eljöttek a budapesti diplomáciai kar összes mértékadó és -

Itt könnyed mozdulattal *Tiller Móra*, a kitünő szabóra és San-Marinó méltóságteljes konzulára mutatva, folytatta:

- ...és *mértékvevő* körei is!

A RAVASZ LAKÓ.

A májusi bérnegyed előtt egy ujságíró-kollegánk, akinek a felesége két hónapon át keresett és nem talált lakást, - hogy családjával ne kerüljön az utcára - nehéz szívvél bár, de elhatározta, hogy maga néz lakás után.

Korán reggel fölkel és a nyakába vette a várost. Délután két óra tájban érkezett haza holtrafáradtan, de örömtől ragyogó arccal. A felesége is nagyon jókedvűen fogadta.

- Találtam lakást! - jelentette büszkén a férj.

- Én is! - felelte nem kisebb büszkeséggel a felesége. - Délután együtt megyünk megnézni, adtam a házmesternek tiz koronát, hogy addig, míg nem jövünk, ne adja ki!

- Fölösleges, - folytatta a férj - én már ki is vettem egy lakást. Sőt, kiturtam belőle valakit. Száz koronánkba kerül évenként, de megéri. Valakinek már ezeröttszáz koronáért odaigérték a lakást, én azonban ezerhatszázat ígértem, adtam a házmesternek husz koronát ajándékba, erre megkaptam.

Az asszony egyre növekvő csudálkozással hallgatta.

- Mit mondasz? Ezeröttszáz helyett ezerhatszázért veszed ki?

- Igen. Három szoba, fürdőszoba, villany...

- ... és gáz, - folytatta az asszony - második emelet, lépcsőházi bejárat a József-köruton...

- Igen! Honnan tudod?

- Honnan tudom, te szerencsétlen! Hiszen engem stájeroltál ki, nekem akarták ezeröttszáz koronáért kiadni... És még tiz korona borraalót is adtam, te meg huszat...

A RAVASZABB LAKÓ.

Még egy lakástörténet. Egy kistájerolt „partáj”-ról szól az ének, aki bosszút esküdött a kapzsi háziur ellen.

Február elseje óta, amióta a házbéremelés miatt felmondta a lakását, egyre-másra csengettek be hozzá a lakáskeresők. A lakás szép, jó „beosztásu”, nagyobbára mindenkinek megtetszett, mégse vette ki senki. Még pedig azért nem, mert a mostani bérlő, mikor a lakásnézők azzal a sztereotip kérdéssel fordultak hozzá, hogy hát miért távozik a szép lakásból, mélabusan felelgette:

- A poloskák miatt!

Egy hét alatt körülbelül száz lakáskeresőnek mondotta el szelid sóhajjal:

- A poloskák miatt! A poloskák miatt!

A háziurat gondolkodóba ejtette a dolog, hogy egy hét alatt nem akadt bérlője a szép lakásnak. Felkereste a régi bérlőt és egyezkedni próbált vele.

- Tudja mit? Maradjon meg a lakásban a régi bér mellett!

A partáj indignálódva kacagott fel:

- Mit? Hova gondol? Csak nem maradok meg ebben a poloskás lakásban!

A LEGRAVASZABB LAKÓ.

No még egy partáj-história.

A Csengery-utca egyik bérházában februárban felmondtak az összes lakók.

A háziur, aki egyébként is gyötörte és szekirozta mindig a lakóit, olyan mértékben stájerolt, hogy a lakói kivétel nélkül mind felmondták a lakást.

Amint közeledett a májusi negyed és a költözködés ideje, a háziur sorra járta a lakásokat, megvizsgált minden zeget-zugot és ha valami kis hibát talált - egy darabka leesett vakolatot, egy kis megrongált tapétát vagy rosszul működő függönyt - menten kijelentette:

- Addig nem engedem meg a kihurcolkodást, amíg a lakást lakható állapotba nem helyezik!

Az egyik lakónál, egy jókedvű ügynöknél a háziur - valószínűleg nagy bosszuságára - nem talált semmi hibát vagy javítani valót a lakásban.

Mégis ráförmedt:

- Figyelmeztetem, hogy a lakást abban az állapotban kell átadnia, amelyben átvette!

- Ez lehetetlen! - felelte az ügynök nyugodtan.

A háziur vérpiros lett a dühtől.

- Lehetetlen? - kiáltotta. - Miért lehetetlen?

- Azért, mert hol az ördögbe szerzek én most annyi poloskát, amennyit itt találtam a maga piszkos házában, amikor beköltöztem?!

AZ ÉRSEK.

Feljött valahonnan vidékről egy szegényesen öltözött, majdnem rongyos, tincses zsidó. Elment Budára, egy ismert képfestő-gyár tulajdonosához, s ott mindenki ámulatára reggeltől délig egyebet se csinált, mint készpénzzel vásárolt. Délben aztán belefáradt a válogatásba. Kifizetett tizezer koronát és így szólt:

- Most elmegyek valahova ebédelni, aztán megint visszajövök.

A gyáros kikisérte, mélyen meghajolt előtte s boldogan szólt:

- A viszontlátásra.

- Kérem, mondja ekkor a rongyosan öltözött izraelita - ajánljon nekem valami jó rituális vendéglőt, mert én nem tudok más kosztot enni.

- Oh, - mond a gyáros - nagyon egyszerű a dolog. Itt átmegy a hidon, aztán jobbra, aztán balra...

És megmagyarázta neki, hogy hogyan juthat el egy ismert és előkelő dunaparti rituális vendéglőbe. A zsidó megindult, s némi gyaloglások után megtalálja a vendéglőt. Leül egy asztalhoz és vár.

Meglátja ezt a vendéglős. Nem tetszik neki a rongyos ember. Rászól a pincérre:

- Károly, azt a piszkos embert...

- Dobjam ki?

- Azt éppen nem. De ne szolgálják ki. Majd csak megunja és elmegy.

Ugy is lőn. A szegényes külsejű ember hiába csöngetett, zörgött, szólongatta a pincért, nem szolgálták ki. Hát elment nagy busan, éhesen, egyenest vissza Budára, a gyároshoz. Ez udvariasan fogadta:

- Nos, jól ebédelt?

- Nem én.

- Hát?

- Sehogyse ebédeltem. Hiába hívtam a pincért, nem szolgálták ki. Ugy látszik, a kaftánom, a szakállam, meg a pájeszem nem tetszett nekik...

A gyáros felfortyan:

- Ejnye, ejnye! Majd megmutatom én magának, hogy kiszolgálják. Most átmegyünk együtt Pestre, abba a rituális vendéglőbe.

Át is mennek, s leülnek egy asztalhoz. A gyáros félrehívja a vendéglőst:

- Mondja kérem, miért nem szolgálták ki azt az embert, aki ott ül?

- Mert egy szegény, piszkos zsidó!

- Szegény? Ma délelőtt tizezer koronát tett le készpénzben az irodámban...

- Az már más! - mondja a vendéglős. - Most már kiszolgáljuk.

- Igen ám, - mond a gyáros - de az egy önérzetes ember. Mondjon neki valami tapintatos, ügyes kifogást arra, hogy miért nem szolgálták ki.

- Tessék csak rám bizni.

- Valahogy ne tegyen célzást a pájeszére, ne sértse meg.

- Csak tessék rám bizni. Nyugodt lehet a nagyságos úr, olyan kifogást mondok, ami hizelgő is lesz rá nézve...

Azzal visszamennek az asztalhoz, ahol a kaftános félénken hunyorgatva ül. A vendéglős odamegy hozzá, meghajol és ragyogó arccal, mint aki most ki fogja vágni a rezet, ezt mondja:

- Kérem, bocsásson meg, hogy az imént, mikor egyedül volt itt, nem szolgáltuk ki. De ez az én vendéglőm zsidó vendéglő és nem mertem önt ezzel a koszttal megkinálni, mert... mert azt hittem, hogy *ön a kalocsai érsek...*

A PÜSPÖK.

Van ennek a fönti történetnek még egy - talán még jobb - verziója.

Az a bizonyos nagyon lerongyolódott és nagyon pájeszes izraelita polgártársunk nagy lihegve rontott be a szatmári pályaudvarra, egy perccel a gyorsvonat indulása előtt. Körülnézett s egyenest egy szalonkocsi felé vette útját, mely a vonatnak az utolsó kocsija volt. Fel is kapaszkodott a hátsóra, de itt szembetalálta magával a kalauzt, aki ráförmedt:

- Mit akar?

- Fel akarok szállni.

- Hova?

- A vonatra. Ebbe a kupéba.

- Hát nem látja, hogy ez nem közönséges kupé, hanem szalonkocsi? Ez le van foglalva a szatmári püspök ő eminenciájának!

Erre mondta aztán a szegény zsidó:

- Mboh, honnan tudja maga, hogy nem én vagyok a szatmári püspök?

A NYÁRI VENDÉGLŐSÖK.

Vampeticsnek, a nyári vendéglősök hatalmas királyának pár évvel ezelőtt konkurrense akadt - *Kovács*. Vampetics ugyan szuverén göggel kijelentette, hogy nem törődik a konkurenciával, sőt mikor az egyik vendége Kovácsot emlegette neki, nagylelkűen mondotta:

- Majd küldök neki néhány ezer vendéget a magaméból!

De Vampetics leghivebb vendége, Ujházy Ede, nem volt ily türelmes. Ő kereken kijelentette az asztalánál:

- Elöttem pedig ki ne ejtse senki a „Kovács” szót, mert megbubolom!

A fiuk meg is jegyezték jól maguknak ezt az intelmet és a diskurzus folyamán az egyik - éppen egy közmondást citálva - így szólt:

- Hja, kiki a maga szerencséjének a ... *Vampeticse!*

A SÜLYOS PÁRBAJ.

Két ifju - két ismert pesti kávéházi alak - pisztolypárbajt vívott egymással. Kibaktattak hajnalban Promontor felé, s egy domb mellett a segédek felállították őket. De alig tették meg az első intézkedéseket, csendőrök tüntek fel a láthatáron. Tehát másfelé kellett helyet keresni. Innen egy nagy mezőségre vonultak, de alig mérték ki a lépéseket, a kakastollas legények ismét megjelentek. Azt mondja az egyik segéd:

- Uraim, úgy látszik, ezek akadékoskodni akarnak. Nekem van itt egy kertész-ismerősöm, menjünk el annak a faiskolájába.

Elmentek a kertészhez. De itt is üldözte őket a balszerencse, mert egyszerre csak zuhogni kezdett az eső. Meghalni készek voltak, - de megázni nem, s így valamennyien bemenekültek egy üvegházba.

- Kitünő! - kiáltott fel az egyik segéd, nagyokat lépve az üvegházon végig, - ez az üvegház épp harminc lépés hosszú! Itt mindjárt megtarthatnók a párbajt!

Általános helyeslés. A felek felállnak. A vezetősegéd kiveszi az óráját és számol. Mind a két pisztoly hatalmasat dördül. Általános fellélekzés. Egyik fél sem sebesült meg. A felek kibékülnek. Percnyi csönd, aztán egyszerre általános, harsogó - nevetés.

Hogy miért?

Két lövés történt és az üvegház egyetlen üvegtáblája se tört össze... Jaj, azok a vaktöltések!...

A VAJDA A VILLAMOSON.

Eötvös Károly felszállott egy villamos kocsira. A történeti hűség kedvéért fel kell jegyezni, hogy a Közuti Társaság egyik kocsijára a Váci-köruton.

A vajda kényelmesen elhelyezkedett az ablakok alatt elhuzódó hosszú padon, ahol tudva-lévően kilenc olyan embernek van helye, aki ülés közben nem foglal el száztíz centiméternél szélesebb helyet.

A legközelebbi megállóhelynél megtelt a kocsi és a kalauz arra a padra, ahol Eötvös Károly ült, még egy utast is igyekezett beszorítani. De igyekezetét nem koronázta siker, mert a vajda éppen két ember helyett ült. Hét utast még csak begyömöszölt a kalauz nagynehezen, de a nyolcadiknál már csődöt mondott minden feszítési kísérlet. Végre is, tekintettel a szent és sérthetetlen szabályzatra, a kalauz odaszólt a nyugodtan és szétterjeszkedve üldögélő Eötvöshöz:

- Kérem szépen, itt kilenc utasnak van helye! Tessék helyet engedni még egy utasnak!

Eötvös ránézett a kalauzra és rendithetetlen flegmával felelte:

- Ide már nem fér több ember. Persze, mikor ezeket a helyeket kimérték, akkor a kalauzokat ültették ide egymás mellé. Azt elhiszem, hogy kilenc kalauz elfért ezen a szűk padon. De miért nem ültettek a kalauzok helyébe - részvényeseket, akkor a kimérésnél bizonyosan csak heten fértek volna el a kilenc helyén!

A SZÉP ASSZONY KOCSISA.

F., az előkelő társaság egyik kedvelt tagja egy szép asszony körül csapta a szelet és egy napon fölsóhajtott:

- Hej, lesznek én még szép asszonynak kocsisa!

A szép asszony föl kacagott:

- No, ha csak ennyi az ambíciója, ezt könnyen elérheti! Beszegődhetik hozzám kocsisnak!

A lovag kipirult arccal pattant föl.

- Tán azt hiszi, hogy meg nem teszem? Fogadjunk, hogy holnap a sétakocsizásnál livrês ruhában ülök ki a maga kocsijának a bakjára!

- Hát fogadjunk!

Nem árulom el, hogy mibe fogadtak, de nagyon értékes fogadás lehetett, mert a lovagnak már előre is csillogott a szeme a győzelem reményében. Másnap délután tényleg föl is ült a kocsi bakjára, nikkalgombos frakkban, kokárdás cilinderben. A szép asszony is csak akkor ismert rá, mikor megszólította:

- Kezeit csókolom, jelentem alássan, hogy beléptem a szolgálatba!

A kocszás pompásan ment eleinte. A lovag mereven nézett maga elé és az elegáns kocszó nép észre sem vette. Szóval úgy látszott, hogy jól fog végződni minden.

De egyszerre csak közbelépett a véletlen, mely egyébként pedig a szerelmesek pártján szokott lenni. Javában robogott a kocsi, amikor az egyik ló hirtelen összerogyott. Persze megállott egyszerre az egész kocsisor és a lovag leugrott a bakról, hogy fölsegítse a lovat. A kocsisok is mind segítségére gyűltek és egy öreg kocsis rátámadt keményen:

- Ügyetlen, buta fickó! Hát így kell hajtani a lovat, he?... Igazán gyalázat, hogy már mindenki kocsis akar lenni!... Szégyeld magadat!

A többi kocsis is buzgón segített a szidásban és az előkelő közönség gyönyörködve nézte a jelenetet. A lovag összegubbaszkodva türte és az orráig huzta a cilinderét, hogy föl ne ismerjék valahogy. Visszakapaszkodott a bakra és szégyenkezve dörmögte:

- Az öregnek igaza van, nem vagyok kocsisnak való... Hát Isten neki! maradok továbbra is csak - ur.

AZ ŐSZINTE SZOBALÁNY.

Egy előkelő fővárosi gyárosnak nagyon házsártos a felesége. Az még megjárja, hogy a férjével házsártoskodik, a férje nem mondhat föl neki két hétre. De hogy a cselédjeivel is ugyanezt tette, ennek az lett a következése, hogy ugyszólván napról-napra változott a szolgaszemélyzet a házában. Szegény férjét minden délben újabb meglepetés várta: egy-egy új cselédarc.

Nemrég a derék hölgy olyan állapotban volt, amit érdekesnek szokás nevezni, de ez nem gátolta őt abban, hogy ne folytassa régi szenvedélyét: a házsártoskodást. Egyszer a szobalányát bősztette föl annyira, hogy a leány azon hevenyében összepakkolózott és elbucsuzott a nagyságától:

- Isten megáldja, jó egészséget kívánok a nagyságának, meg a kis fiucskának is.

- Micsoda fiucskának?

- Hát annak, amelyik születni fog.

- Aztán honnan tudod te, hogy fiu lesz?

- Dejszen biztos az, hogy fiu lesz!

- Miért?

- Mert nincs az a lány, aki a nagyságával kibirja annyi hónapig!

A CSIBÉSZEK.

Sziklai Kornél városligeti Kis-Színházában nagy sikerrel adták elő délutánonként „A csibész” című darabot. Nemsokára jubiláltak is a színművel. Sziklait, akár csak valamelyik kőszínházban, melegen ünnepelték a kulisszák mögött is. Egyszerre egész sereg idegen özönlötte el a színpadot. Tizennégy-tizenöt éves suhanc vezette őket, aki virágbokrétát tartott a kezében.

- Mit akarnak itt? - kérdezte tőlük a titkár csodálkozva.

- Kérem, mi üdvözölni akarjuk Sziklai urat.

- Vagy úgy? Az más. Tessék.

Az ünneplés jól esik, bárhonnan jó és Sziklai büszkén düllesztette ki mellét a deputáció előtt. A bokrétás ifju így szavalt:

- Üdvözölni jöttünk a főcsibészt, Sziklai Kornél kiváló művész urat. Olyan hiven játszott, mintha közülünk való volna. Isten éltesse!

Ezzel átnyujtotta a virágot és Sziklai természetesen meghatva mondott köszönetet.

A deputáció távozni készült már, amikor a titkár elkiáltotta magát:

- Ellopták az órát!

Az ügyelő odaszólt:

- Biztosan ezek a csibészek! Ajtókat becsukni!

Bezárták az összes ajtókat, leszaladtak az inspekciós rendőrtisztviselőért, aki két detektívvel a szinpadra sietett. Alighogy belépett, meglepetve mondta:

- Hát ezek hogy kerülnek ide?... Ez a kettő itt ismert zsebtolvaj.

Közrefogták a küldöttséget s beakisérték a közeli őrszobába. Szerencsére még az órát is megtalálták az egyik „deputáns”-nál.

Az „ünnepelt” kérte, hogy ne büntessék meg őket, de egyben elhatározta, hogy nem fogad több deputációt a szinpadon. De a történetek még sem multak el nyomtalanul, mert Sziklai kijelentette:

- Darabot iratok, amelyben ez a küldöttség is szerepelni fog. Én játszom a „szónokot”. Micsoda hatás lesz!

Ugy is történt.

EZ AZTÁN A PECH!

Tudvalevő, hogy a nagy politikai zürzavarok idején estéről-reggelre születnek új államférfiak, politikai személyiségek, magasrangu hivatalnokok. Persze, csak papiroson: ujságpapiroson és életük legfeljebb kétszer huszonnégy óráig tart.

Tavaly, amikor az ujságok politikai rovatai hemzsegték a miniszter-önjelöltek neveitől: egy politikailag könnyű fajsúlyú képviselőnek az a kitűnő ideája támadt, hogy önjelöltetési alapon lendít egyet a magánviszonyain. Éppen akkoriban válófélben volt a feleségétől (sikerült elérnie, hogy az asszony indítsa meg ellene a válópört) és serényen buzgólkodott egy új párti érdekében: egy nagyon gazdag hölgyet akart feleségül venni és ez a második házassága nagy pozícióhoz juttatta volna.

Ámde az új, „nagy” párti még nem volt nyélbe ütve: a menyasszonyjelölt családja keveselte a képviselő pozícióját. A képviselő tehát fogta magát és egy hozzá közelálló ujságban (akkoriban mi sem volt könnyebb!) jelöltette magát - államtitkárnak.

Ez gyönyörűen hangzott és tényleg kellő feltűnést keltett a képviselő jövődöbeli családja körében.

Csakhogy - és erre nem gondolt az „államtitkár úr” - azt a hirt elolvasta a válófélben levő első felesége is, aki másnap a következő kis levéllel lepte meg a képviselő urat:

„Örömmel olvastam, hogy ki fognak nevezni államtitkárnak. Mivel én méltóságos asszony akarok lenni, értesítek, hogy a válópört - *visszavontam!*”

ILYENEK A NŐK!

Egy tanár beszélte el, társaságban:

- A Tátrába akartunk utazni. A feleségem hihetetlenül sokáig bibelődött az utiruhájával, úgy hogy végre lekéstünk a gyorsvonatról, épp az orrunk előtt robogott el. Amint ott állunk a nagy sietségtől lihegve, gyöngéd szemrehányás hangján ezt mondom:

- Látod, édesem, ha nem öltöztél volna olyan sokáig, nem késtünk volna le a vonatról.

Végignézt rajtam és így felel:

- És ha mi nem rohantunk volna így, lóhalálában, most a következő vonatra *nem kellene annyit várnunk...*

A PESTI GAVALLÉR.

Egy pestmegyei kastélyban nagy vadászmulatságra gyűltek össze a fővárosi gavallérok. Vacsora után a vendégek az előcsarnokban vették felöltőjüket és bucsuzni kezdtek. Csak az egyik gavallér állott tétován. Az inas zavartan mondta neki:

- Nagyságos úr, nem értem, hogyan történhetett, de a felöltő elveszett... nem találom!...

A háziasszony mentegetőzve szólott:

- Lehetetlen! No ilyesmi igazán nem fordult még elő nálam!

A gavallér, aki híres arról, hogy tiszter olyan gazdagnak szeret látszani, mint amilyen, előkelő mosolylyal válaszolta jó hangosan, hogy mindenki meghallhassa:

- Oh, semmi baj, kezét csókolom! Az egészben csak az a kellemetlen, hogy ebben a hónapban nem mehetek Londonba!

- Miért?

- No igen, mert az én ruháimat Londonban szoktam megrendelni és oda szoktam utazni a szabómhoz, hogy mértéket vegyen rólam!

A háziasszony persze most már egészen vigasztalhatatlan volt:

- Ah, tehát londoni kabát volt! Milyen nagy kárt okoztunk önnek!

- Oh, szót sem érdemel! Mindössze száznyolcvan forint volt az egész!

- Száznyolcvan forintos kabát!... Ezt sohsem bocsátom meg a cselédeknek!

E pillanatban örvendezve szaladt be az udvarról egy cseléd lány, egy felöltőt lobogtatva kezében harci jelnek:

- Megvan a kabát! Künn volt a tornácon!

Az inas átvette, megnézte a bélését és csalódottan mondta:

- Ez nem az!

De a gavallér vigan mondta:

- Ej, dehogyan! Hát nem látja, hogy az én monogrammom van benne?

- Az ám! De tessék csak ezt a kis felírást nézni a gallérján!

A szabócég szokásos védjegyén ez állott: „Zahler férfiszabó - *Budapest.*”

KÁVÉHÁZI EPIZÓD.

Adalék a jó pincér természetrajzához. Jellemzi egy kicsit azt is, hogy mennyire kávéházak városa ez a mi szép és új Budapestünk.

A kávéházba belép egy úr, körülnéz és keres valakit. Elfog egy mellette elrohanó pincért:

- Ismeri Kiss József szerkesztő urat?

- Hogyne! Forró kapucinert iszik, sötétet, pohárban.

A REKLÁM-BIRSÁG.

Van Budapesten egy vállalat, amely egy bizonyos országos nevű gyógyszer árusításával foglalkozik. Ezt a gyógyszert nem szokás jó társaságban megnevezni, de ha nincs is neki bevett neve, a gyógyszert annál buzgóbban szokták bevenni mindazok, akiknek nincs rendben az emésztésük.

Ez a vállalat kocsit is tart, amely a gyógyszereket szokta házhoz szállítani. A kocsin óriási betűk hirdetik a gyógyszer nevét.

A minap ezt a kocsit elragadták a lovak és vadul vágattak végig az Andrásy-uton. A rendőr fölírta a kocsi nevét és másnap már meg is büntették a vállalatot husz forintra rendőri kihágásért.

Az üzlettulajdonos ragyogó arccal fizette ki a husz forintot és amint hazaért, ráparancsolt a könyvelőjére:

- Kérem, Stern úr, legyen szives hirdetést tenni közzé a lapokban, hogy a rendőrség husz forintra büntetett meg engem - *gyors hajtásért.*

AZ ÓVATOS KERESKEDŐ.

A tavasszal egy délelőtt hirtelen szélroham süvített végig a Lipótvároson. Különösen a külső részekben garázdálkodott; néhány hölgynek lekapta a kalapját, néhány ablak csörömpölve hullott a kövezetre.

A szél lerántotta egy kis üzlet cégtábláját is. A cégtáblán eddig a *Kohn Mór* neve diszlett. Fordítva esett a földre és a másik oldalán az összeseregltő szomszédok nagy meglepetéssel olvasták: - *Kohn Mórné.*

- Mi az, Kohn ur - kérdezték a boltost, - miért iratta a cégtábla hátuljára a felesége nevét?
- Furcsa kérdés! - felelte természetes hangon Kohn. - Az ember nem egy évre csináltatja a cégtáblát, de az egész életre!

A BOLOND SZINÉSZ.

Vidám társaság ment a város felé a minap a Rákóczi-uton. Csupa jókedvű színész, - köztük a kifogyhatatlan kedélyességű *Rózsahegyi* Kálmán. A pesti rendőrökről beszéltek és mindenki elmondta egy ifjúkori stiklijét, melynek következtében akkoriban meggyült a baja a rendőrséggel.

Mikor a Nemzeti Színház elé értek, megszólal Rózsahegyi:

- Hát én fogadok veletek akármennyibe, hogy ha akarom, ez a rendőr felszólít, hogy menjek vele a kapitányságra, anélkül, hogy egy árva szóval is megsérteném...
- Kiöltöd rá a nyelved! - szól valaki, aki ravasz akar lenni.
- Dehogy! Semmiféle kihágást nem követek el, és mégis bevisz.
- Lássuk!

Fogadtak. Rózsahegyi erre szép lassan keresztül ment a Rákóczi-uton, egészen a villamos vasút sinjéig. Mikor a sinhez ért, udvariasan kalapot emelt a rendőr előtt és szerény hangon így szólt hozzá:

- Ugyan kérem, tisztelt biztos úr, hogy kell átmenni *ezen a vizen?*

A rendőr nagyot néz:

- Micsoda vizen?
- Ezen a folyóvizem, - mondja Rózsahegyi és a villamos-sinre mutat. Sőt rá is lép és visszakapja a lábát, mint aki hideg vízbe lépett. A rendőr nézi egy ideig, aztán ezt mondja neki:
- Jőjjön be velem az úr a kapitányságra.

És a társaság hangos hahotázása közben megindultak ketten a kapitányság felé. A rendőr sajnálkozva mondta a társaságnak Rózsahegyire mutatva:

- Őrült szegény. Ismerem a színházból, *ott is mindig bolondozik...*

PESTI ÉLETKÉP.

A Dob-utca egy bérkaszárnijában új cselédet fogadott a nagyságos asszony.

- Aztán jól vigyázzon a lakásra, - intette a donnát.
- Igenis, naccsága!
- Az ajtó mindig zárva legyen.
- Igenis, naccsága!
- És senkit be ne ereszszen, mielőtt meg nem kérdezi tőlem.
- Igenis, naccsága!

...Este nyolc felé csöngetnek az előszoba ajtaján. A cseléd kinéz s látja, hogy egy hordár áll künn. Berohan a szalonba, ahol a nagyságos asszony éppen a zongora előtt ábrándozik.

- Naccsága, kérem, naccsága! Egy hordár van kint! Beereszszem?

- Persze! Hisz az a - nagyságos ur!

A DZSIU-DZSICU.

Van itt Pesten egy uri klub, melynek tagjai kártya helyett férfias testedző sportokat üznek.

A többi között volt ebben a klubban egy „dzsiu-dzsicu-kurzus” is és sok tag - egy hozzáértő külföldi mester vezetése alatt - tökéletesen kiművelte magát a japán birkózásban, melynek tudvalevően különös fogásai vannak mind a támadásban, mind a védekezésben.

Különös tökéletességre tett szert a dzsiu-dzsicuzásban egy fiatal fővárosi ügyvéd, aki oly nagy rajongója lett ennek a sportnak, hogy boldog-boldogtalant minduntalan felszólított, hogy birkózzék vele. Le is győzött mindenkit, aki csak kiállott vele a porondra.

Egy este, egy győzelmes est után, nagyon jókedvűen ment haza a klubból. Amikor a házmester - magas, erőteljes alak - kinyitotta a kaput, az ügyvéd vidáman megkérdezte tőle:

- Házmester úr, tudja maga, mi az a dzsiu-dzsicu?

- Nem tudom én!

- Az egy nagyszerű dolog. Ha akarja: mutatok magának néhány fogást. Például: üssön engem pofon!

- De nagyságos ur!...

- Soh'se szabadkozzék... Csak üssön engem pofon! Hiszen ugyse üthet, ha én nem akarom! Majd meglátja! Na rajta!

- De nagyságos ur!...

- Mondom, ne féljen... Rajta, üssön csak pofon! Egy... kettő... három...

A „három” után egy - rettenetesen nagy pofon csattan el az ügyvéd arcán. Megtántorodott és eleredt az orra vére.

- Mi volt ez? Mi volt ez? - hebegte az ügyvéd és a zsebkendőjével törülgette az arcát - hiszen pontosan védekeztem!

- Jobbfelé védekezett a nagyságos ur, - felelte csöndesen a házmester - *én pedig balkezes vagyok.*

A TITKOS DRÁMAIRÓ BOSZUJA.

Titkos drámairók kesergő panaszait ugyan kár volna készpénznek venni, de az a panaszuk könnyen talál hívókra, hogy a Nemzeti Színház drámabíró bizottsága nem olvassa végig azokat a klasszikus fajú tragédiákat és verses vígjátékokat, amelyeket a névtelen írók oly dus reményekkel küldözgetnek be.

Talán van is benne valami. Elvégre emberek vagyunk mindnyájan. Még a drámabíró is ember, pedig azt inkább valami emberevő Minotaurusnak képzelik el a titkos drámairók.

De az a bíráló, akiről most lesz szó, mindenesetre dicséretes kivétel. Egy terjedelmes tragédiát kapott Tóth Imrétől elolvasásra. Hazavitte a könyvet és buzgó lelkiismerettel kezdett az olvasásába.

Egy darabig simán ment a munka, de a 86-ik oldalon a következő derüs kis epizódot találta:

Alfonz (hévvel): És mondd, oh szivem szép szerelme, mit szólsz e marhához, aki most olvas bennünket?

Irén: Bizonyára épp olyan ő, mint a többi bíráló. Az elején becsapja a könyvet és azt hazudja, hogy végig olvasta a darabot. Piha.

Alfonz (mély keservvel): Potyára mondtam el a nagy monológot!

Irén: És én potyára csaltalak meg téged.

Alfonz: A fejünk tetejére állhatunk, az a marha mégse vesz tudomást rólunk... Majd még bolond leszek továbbra is jámbusokba beszélni! Á-bé-cé-dé-é-ef...

Irén (a földre roskadva): ...Gé-há-i-jé-ká-el-em...

Alfonz (törét markolatig döfi keblébe. Elhaló hangon): ...En-o-pé-ku-er-es-té!...

IRÁS-IVÁS.

A pesti főpincérek fejedelme, a kitünő és vidám *Reisz Gyula*, - aki a Newyork-kávéházban uralkodik - kétségbeesetten konstataálta, hogy egy hosszuhaju bohém-ifju minden áldott este pokoli pontossággal megjelenik a kávéházban, megiszik egy feketekávé - és egy árva krajcárt se fizet. Mindig büszkén távozik és kimenőben odakiáltja a főpincérnek:

- Irja föl!

A főpincér bizalommal türte ezt két hétig. De miután a barnafürtü ifju semmi hajlandóságot nem mutatott a fizetésre, hát elhatározta, hogy szigoruan fog vele szemben föllépni.

Az ifju másnap este is megjelent a kávéházban, megitta a feketekávéját és megint el akart menni e kiáltással:

- Irja föl!

De Gyula odament hozzá, diszkrétén félrehivta és azt mondta neki:

- Uram, és sokat forogtam íróemberek közt és tudom, hogy a legtöbb író csak ugy tud irni, ha feketekávé iszik. De azt igazán nem értem, hogy ha a feketét folyton *ön iszsza*, miért irjak mindig *én*?

A NAGYSÁGA.

Egy ötletes fiatal író, Gábor Andor beszélte el ezt a történetet:

A pincérről azt mondják hogy nagy emberismerő. De a pincér sem mind egyforma. A *Palermó*-kávéház főpincére például valóságos antitalentum az emberismeret terén. A minap délután bejön egy rendkívül csinos arcú, elegáns hölgy a kávéházba s megkérdi a főpincértől:

- Mondja, kérem, itt van a férjem?

A főpincér mosolygott:

- A férje, nagyságos asszony?!...

- Igen, igen, a férjem; tudja, akivel vasárnap délután itt ültem!

A pincér bámul, gondolkodik, töri a fejét s a vak is látja, hogy szeretne visszaemlékezni, de nem tud. Egyszerre friss ötlete támad.

- Nagyságos asszony! hogy is hívják kedves férje urát?!...

Ő nagysága zavarba jön, fülig pirul, himez és hámoz.

- A férjemet... na persze... Ejnye no, a nyelvem végén van no... No nézze meg az ember, *el-felejtettem a nevét*. Hanem tudja mit, hozzon egy kávé, míg jön, mert biztosan el fog jönni. Megigérte.

A főpincér gunyosan mosolyog s mágnási mozdulattal kérdezte meg:

- Habbal vagy anélkül parancsolja a *kisasszony*?

A PAPRIKÁS CSIRKE.

A Hitelbank egy vidéki fiókintézetének egyik főhivatalnokát néhány hónappal ezelőtt be-rendelték a központba, Budapestre.

Ez az áthelyezés sok előnyt jelentett a hivatalnokra, aki már amugy is évek óta vágyott a fővárosba. Azonban a vidéki városban is kitűnő volt a pozíciója, azonfelül meg kis gyermekeket már beiratta az odavaló iskolába és így az iskola év végéig a feleségét - aki nagyon szép asszony - ott kellett hagynia a vidéki városban.

A vidéki fiókintézetben a kollégái, de különösen a főnöke minden igyekezetükkel rá akarták bírni, hogy maradjon és ne fogadja el a fővárosi állást. De ő hajthatatlan maradt és minden évrre talált ellenérvet.

Vége aztán a főnöke kivágta az utolsó nagy érvet, hogy maradásra bírja:

- Nézd, barátom, most itt hagyod majdnem egy évre egyedül a feleségedet, ugy-e? Szép asszony és sokan próbáltak már neki udvarolni. Mit csinálsz, ha megcsal a feleséged?

- Kedves barátom, - felelte a hivatalnok rövid gondolkodás után mosolyogva - ez már temperamentum dolga. Van olyan ember, aki amikor megtudja, hogy a felesége megcsalta, revolvért ragad és lelövi az asszonyt, vagy a csábítót vagy magát. De van olyan ember is, - és azt hiszem, én ilyen vagyok - aki a szörnyű hír hallatára bemegy egy vendéglőbe és nyugodtan megeszik mondjuk, egy paprikás csirkét... Én nem félek... Elsején elfoglalom a pesti állást.

Igy is történt. Körülbelül öt hónapja van a férj Pesten, pompásan érezte magát egy garzonlakásban és várta a tanév végét, hogy felhozhassa a családját is.

A minap azonban egy kis fordulat állott be az életében. A fordulatot egy távirat okozta.

A táviratot a vidéki városból kapta volt kollégáitól és csak ennyi állott benne:

„*Eheded már a paprikás csirkét!*”

HOGY KELL FOTOGRAFÁLNI?

Van a Belvárosban egy fotográfus, a kitűnő *Erdélyi Mór*, aki arról nevezetes, hogy nemcsak jó fényképész, hanem jó emberismerő is. Ami tulajdonképpen a legszükségesebb fényképész-tulajdonságok egyike.

Egy fiatal leány volt a műtermében nemrég. Sehogy se tudta tőle azt az ugynevezett barátságos mosolyt megkapni, amire a fényképésznél szükség van. Hát segített magán. Támadt egy ötlete és azontul a következő párbeszéd hangzott el a masina előtt.

A fényképész: Láttam nagysádat a mult vasárnap az egyetemi templomban, egy esküvőn.

A leány: Igen, ott voltam.

A fényképész: Egy barátnőjével volt ott. Bocsásson meg, de a barátnőjén... kérem csak kissé feljebb a fejét... ugy... most jó... a barátnőjén rettenetes ruha volt... izléstelen...

E pillanatban csattant a gép, a föl vétel megtörtént.

A fényképész: Köszönöm. Azt hiszem, ilyen kedves, mosolygós képet még nem csinált önről senki, mint amilyen ez lesz...

A CSUDARABBI.

A hirszolgalat ma már Budapesten is annyira ki van fejlődve, hogy a reporterek sokszor az ujság két-három oldalát is megtöltik szenzációkkal. A fődolog náluk már nem is a hírek megszerzése, hanem az egymás elől való eltitkolás: *a lemarasztalás*.

A minap egy csodarabbiról csinált reportot az egyik reporter-kartel. Megsejditette ezt a másik kartel egyik tagja, akit nevezünk Vidám Jánosnak. Éjjel a redakcióba menet faggatni kezdte egyik kollégáját, hogy áruljon el valamit a hirtől.

Az utóbbi kérette magát sokáig, míg végre lassankint kibökött egyet-mást. Másnap aztán a Vidám úr lapja is megemlékezett a szóbanlevő reportról, még pedig ilyenformán:

Érdekes ember érkezett a minap Budapestre, *Lewy Narrischkat* galíciai rabbi személyében. Mindennap tömérdek ember keresi föl dob-utcai lakásán, ahol tanácsot ad, gyógyít, áldást mond. A rabbi csak héberül és lengyelül tud. Munkatársunknak alkalma volt vele beszélni. Az ősz férfiú anyanyelvén a következőképpen áldotta meg:

- Gyemnegye enefa!

Végül ősi zsidó köszöntéssel így bucsuzott el:

- Rökönő!

A tudós rabbinus, bár mást gyógyít, maga beteg. Reumájának gyógyítása végett jött főképpen Budapestre... stb.

Vidám urnak másnap feltűnt a dolog, hogy egész sereg ujság másképpen irt a csodarabbiról, de nem törődött vele. Fő, hogy neki is megvolt a hír! Csak akkor képpedt el, amikor nagy kacagás között megmagyarázták neki a rejtelmes zsidó szavak igazi jelentését.

A Narrischkat ugyanis annyi, mint bolondság.

A többi *visszafelé fordítva* kell olvasni.

UTCAI JELENET.

Nem lehet elég szűkszavuan megírni, oly röviden, oly kevés szóval történt az alábbi idillikus jelenet az Andrássy-uton. Egy sarkon áll egy rikkancs és unottan ordít:

- Eeeesti ujság!!

Egyszer csak jön egy pereces és szintén ordít:

- Perrec! Precc!

Odaér a rikkancs elé és arcába kiáltja:

- Precc!

A rikkancs visszaordít:

- Eeestiusság!

Erre a pereces szó nélkül átad egy peracet az ujságosnak, az ujságos szó nélkül átad egy ujságot a perecesnek. És a pereces tovább megy az est sötétjében, kiáltva:

- Precc!

És az ujságos ott marad a helyén, ugyancsak tovább üvöltve:

- Eeestiusság!

Ennyi az egész.

A CSÖNDES LAP.

Van egy rikkancs Pesten, akiben van valami a hires párisi camelot-humorból. A szerkesztők és kiadók szeretik is és gyakran szóba állanak vele, mert mindig értékes tapasztalatokat hallani tőle. A minap is megszólította egy krajcáros, de kormánypárti ujság kiadója:

- Mondd csak, öreg. Hogy van az, hogy amióta kormánypárti a lap, kevesebbet adsz el belőle?

A rikkancs ránéz a csomó ujságra, amit a markában tart és keserű ábrázattal feleli:

- Kérem... a lap akkor jó, ha olyan, mint a rikkancs. De mit csináljak én ezzel a csöndes kormánypárti lappal? Én ordítok, *ő meg hallgat*... Nem passzolunk össze mi ketten...

AZ UJHÁZI-LEVES.

Ujházi Edénél népszerűbb ember kevés van Budapesten. Sokan szeretik a mestert, de a vendéglősök egyszerűen imádják. Nem szolgálnak úgy ki vendéget Pesten semelyik vendéglőben, mint Ujházi Edét. Ahova pedig sokat jár, ott a ő kedvelt ételeit főzik neki, az ő kedvelt italaikat hordják elébe. Nyáron mindennap a Wampeticsben ebédel. És amint a pincér meglátja, hanyatthomlok rohan a konyhára és hozza neki az *Ujházi-levest*, a borfiu pedig lóhalálában száguld a söntésbe és kéri az *Ujházi-fröcscsöt*.

Az Ujházi-leves igazán kitűnő találmány. Van abban minden, ami jó; tészta, tojás, paradicsom, zeller, zöldborsó, csirke-aprólék, kakastaréj, csibemáj, zuza... Valóságos kis összetömörített ebéd ez az Ujházi-leves, amivel a mester az ebédjét meg szokta kezdeni.

Bemegy egy délelőtt a vendéglő kertjébe és elfoglalja szokott helyét a terraszon. Az ételhordó rohanva hozza az Ujházi-levest. Ujházi megnézi az étlapot és a szemébe ötlük ez a csábító sor:

Zöldborsó leves.

Felsóhajt a mester:

- Istenem... milyen boldogok vagytok ti, fiuk!

Megkérdezi a társasága:

- Miért?

- Mert ti ehettek ebből a finom zöldborsólevesből... fájdalom, én nem ehetem belőle... engem arra kötelez a népszerűség, hogy Ujházi-levest egyem... nézzétek, már hozza is a pincér... Ujházi-levest, minden áldott nap Ujházi-levest, folyton Ujházi-levest...

És gyűlölettel nézett a párolgó Ujházi-levesre, melyet boldog vigyorgással tett elébe a pincér.

HISTÓRIÁK A LIPÓTVÁROSBÓL.

Egy lipótvárosi kereskedőnek igen csunya a felesége. Ez még nem volna följegyzésre méltó tény, ha a férj nem volna híres a csunya feleségéről. Mert híres volt, éppugy, ahogy némely férj a szépasszony-feleségéről híres. Ha társaságban kérdik: „Ki az az ember?” - ez a válasz:

- Az, akinek az a csunya felesége van.

Egy nagyon intim barátjával beszélgetett a minap a kereskedő a feleségéről.

- Tudom, - mondta - hogy többen kérték a kezét, mielőtt hozzám feleségül jött. Most már nem bánám, ha máshoz ment volna.

Mire barátja:

- Öreg, ne téveszd szem elől a tizparancsolatot!

- ???

- Ne kívánd felebarátodnak - *a feleségedet...*

*

A Lipótvárosban van egy előkelő, prédikátumos gazdag uriasszony, akinek a gazdagsága régibb keletű, mint a prédikátuma.

Hát biz ő fiatal korában nem igen vett még részt az előkelő társaság ezernyi szokásaiban, úgy hogy most százával kerengenek róla az apró, kedves botlások. Például ő volt az, aki, mikor a Kereskedelmi Csarnok bálján bemutatták a királynak, a rövid párbeszéd után e nyájas szavakkal vált meg ő felségétől:

- Felség, nálam, minden második kedden zsur van!

Aztán ő volt az, aki, amint megérkezett Abbáziába és megszállott a hotel-lakásban, így szólott a szobaleányának:

- Mari, nyissa ki az ablakot és ereszsze be a klimát!

Legutóbb pedig bement egy Andrásy-úti fűszeresboltba és így szólott a segédnek:

- Kérek három forintért igen finom - *five o'clock-teát.*

*

A Lipótvárosban egy előkelő uri dáma vacsorát rendezett, amelyre az etikettszerű francia meghívóval hívta meg vendégeit, ilyenformán:

M. et Mme. X. prient M... de bien vouloir leur faire l'honneur de dîner chez eux le 26. octobre. - stb.

Egy udvari tanácsos, a régi világból való bácsi, aki még se meg nem magyarosodott, se el nem franciásodott, szintén megkapta a francia meghívót s illendőnek tartotta, hogy franciául is feleljen rá.

Déjà bien. Je viens.

A vacsorán megszólítja a háziasszonyt:

- Kedvesem, micsoda furcsa forma ez? Mit jelent ez a válasz?
- Mit? Hát a feleletet. Déjà bien, je viens: *Scho' gut, ich komm...*

*

Egy lipótvárosi nő ment az utcán leányával, aki igazi kis jukker leány volt és úgy huzta maga után a „slepp”-jét, mint valami királynő. Az anyja szigorúan mondta neki:

- Kérlek, emeld föl a szoknyádat!

A leány hetykén válaszolta:

- Ne biztass, mama, mert úgy fölemelem, hogy abból - kasszadarab lesz!

*

Ez a kis kaland a Lipótváros egy elismert szépségével esett meg, akinek aranyzóka haja és üde, hamvas arca oly szép, mintha csak - festve volna. De ez csak aféle szólásmód. Valódi ott minden.

Nizza felé utazott és egymagában ült az elsőosztályban. A szobaleánya a második osztályban volt. Egy kis provencai állomáson beszállott egy idősebb és egy fiatalabb hölgy, végignézték hidegen és beültek a tulsó sarokba. Ott aztán elkezdtek beszélgetni *magyarul*.

- Csinos hölgy! - mondta az idősebbik.
- Bizonyosan párisi kokott! - mondta a fiatalbbik.

Az asszonyka úgy gondolta, hogy legokosabb lesz, ha nem törődik velük. Boszankodva nézett ki az ablakon és úgy tett, mintha nem is figyelne rájuk. Azok pedig csak beszéltek tovább:

- Milyen elegánsan öltözködik!
- Hja, ők értenek ehhez. Nekik ez a mesterségükhöz tartozik.
- Könnyü nekik. Ők nem a férjükkel fizettetik a szabó számlát.
- Az ám! A mások férjével! Hahaha!

Az asszonyka most már nehezen türt, de - türt. Ők pedig boncolták tovább.

- Nézd csak, milyen ügyesen csinálta ki az arcát!
- Ami igaz, igaz. Nagyon ügyes!
- És a haját milyen sárgára festette.
- A párisi kokottok közt ez a divat.

Dejszen ezt már nem állotta ki szó nélkül az asszonyka. Fölpattant, kezét csipőjére illesztette és dühösen mondta:

- No hallja!... *Ögye mög a főne magát!*

...Mert a lipótvárosiak mind szögedi dialektusban beszélnek, ha külföldön vannak...

A BÖRZÉRŐL.

Egy deresedő fejű börziáner boldogan ujságolta boldog-boldogtalannak a börzén, hogy fia született. És büszkén tette hozzá, hogy négy leánygyermek után ez az első fia.

Persze megkérdezték tőle, hogy mi lesz a fiu neve?

- A neve? - felelte a boldog börzeférfiu. - Ha lanyha volna az üzletmenet, akkor *Álmos*-nak neveztem volna el, de mert ma, a születése napján, hál' istennek, az irányzat emelkedő: hát *Szilárd* lesz a neve!

*

Nem tudom, hogy teljesen uj-e ez az adoma. De ha akad, aki hallotta már, könnyen bosszut állhat: - nem olvassa el.

Lassan, méltóságteljesen vonul el a gyászmenet a Nádor-utcába. Elöl feketeruhás gyászvitéz lovagol, azután gyalogos vitézek sorfala között két koszorus-kocsi gördül tovább, aztán jött a pompás ércokorsó, aztán megint koszorus-kocsi, aztán a hintók végtelen sokasága.

Egy börziáner nagy álmélkodással nézte végig a tőzsde kapujából az egész menetet és fejcsóválva mondta:

- *Pszz! Dasz lébt zich!*

*

Egy gabonabiztos fekete szerdát szenvedett. Egyszerre több súlyos üzletét koronázta be egy szerdai délelőtti tökéletes balsikerrel. Sötét kétségbeeséssel meredt maga elé és idegesen dörzsölgette homlokát, amikor elébe toppant egy jó barátja, aki a történekről mit sem sejtve, vidáman és nagyhangon üdvözölte:

- Szervusz, öregem, hogy vagy? De régen nem láttalak!... Hogy vagytok otthon? Hova mentek a nyáron?

Erre az utolsó kérdésre felütötte a fejét a szomorú ember. Keserű mosolylyal és csöndesen felelte:

- *Csódbbe!*

*

T-g, egy nagy bécsi bank igazgatója Budapesten időzött s amint innen hazaérkezett Bécsbe, első dolga volt, hogy előhívatta a főemberét:

- Kérem, - mondta neki - azonnal rohanjon és vásároljon ötezer darab magyar **-i bányarészvényt...

A főember nagyot nézett:

- Hogyan? Talán valami jó értesülés?

- Nem, nem. Rohanjon és vásároljon... ne ötezret, hanem többet... amennyit csak tud!

A főember meglepetve kérdi:

- De miért?

- Azért kérem, - feleli a bankdirektor - mert most Pesten voltam és megismerkedtem ennek a bányatársaságnak az igazgatójával. Ha ez az ökör föl tudta virágoztatni azt a vállalatot, akkor az nem vasbánya, hanem aranybánya!

EGY KIS LELEPLEZÉS.

A képes levelezőlap magában véve ártatlan dolog, pláne mikor ilyen egyszerű üzenetek vannak rajta: „Üdvözlét Grácból” - „Szívélyesen üdvözlöm Velencéből” stb. Ilyen levelezőlapot huszat is kap naponta egy-egy szép asszony anélkül, hogy a férjnek a legkisebb oka is volna gyanakodni. Ilyen férjről szól e krónika.

A felesége hűségesen kapott képes levelezőlapokat egy urtól, aki hol innen, hol onnan küldött pár sornyi üdvözlétet a házaspárnak. A férj néha maga is zsebre tett egy-egy ilyen képes levelezőlapot és kivitte a feleségének, mondjuk, a Svábhegyre.

Egyszer azonban, hogy, hogy nem, a levelezőlap bélyege beleakadt a férj zsebében a cigarettatárca élébe, a bélyeg lehullott róla, úgy, hogy amikor a férj újra elővette a lapot, a bélyeg helyén a következő apróbetűs szavakat látta:

Csókkollak milliószor. Nemsokára hazajövök. Jó, hogy az a vén szamár nem sejt semmit, mikor e levelezőlapot látja.

A férj ezuttal nem adta át a képes levelezőlapot a feleségének, hanem elfogott még néhány ártatlannak látszó levelezőlapot, amelyeken a bélyegek alól lassankint megtudta, hogy egy agancskiállítás az első díjat nyerhetné el. A képes levelezőlapok a bíróság elé jutottak, mert a férj ezek alapján haladéktalanul megindította a válópört felesége ellen.

A KIMENŐ.

Egy már nem fiatal, „ismert fővárosi kereskedő” annyira kitünőnek tartja a házasságot, mint intézményt, hogy egyszerre - két háztartást is finanszíroz.

Az egyik háztartása az otthona. A felesége sem fiatal már, nyugalmas tehát az élete otthon. Ide pihenni jár.

A másik háztartásában a főszerepet egy ifju hölgy játszsza, aki minden este egy énekes színházban énekel - a lábával. Ide a kereskedő mulatni, pezsgőzni jár s nem csoda, hogy ezt a háztartást némileg jobban is szereti, mint a másikat. A hölgyet, notandum bene: Miminek hívják.

Egy este sokáig kártyázott a Kereskedelmi Csarnokban a vidám öreg úr. Már az összes férjek elfogytak mellőle. Mindenki vacsorázni ment - haza.

- No! - kiáltott rá egy barátja - te nem mégy ma haza?

Az öreg úr ravaszul mosolyogva felelt:

- Ma nem mehetek haza, barátom, mert nem kaptam *kimenőt Mimitől...*

ÜGYVÉDI FURFANG.

Van Budán egy ügyvéd, aki állandóan hatalmas kutya társaságában jár sétálni. A kutya roppant nagy és félelmes állat: rettegésben tart mindenkit és bár az ügyvéd minden sétája alkalmából elkövet valami huncutságot vagy illetlenséget, senki sem mer vele, sem a gazdájával kikezdeni.

Megtörtént, hogy a nagy kutya, amikor az ügyvéd sétáltatta, egy kis budai mészárszék ajtajából lekapott egy nagy darab borjuhust és elszaladt vele. Kétségtelenül el is fogyasztotta jóízűen.

A mészáros másnap megjelent az ügyvéd irodájában.

- Tisztelt ügyvéd úr - kérdezte - ugyebár az állatok tetteiért a tulajdonos a felelős?

- Igen - felelte az ügyvéd.

- Ennélfogva azért, amit az ön kutya elkövet, ön a felelős?

- Igen, én - felelte az ügyvéd.

- Ez esetben - folytatta a mészáros - legyen szives és fizessen nekem nyolc koronát azért a nagy darab husért, amit a kutya tegnap a mészárszékről ellopott.

- Rendben van! - hagyta helyben az ügyvéd. - Tehát kapok öntől két koronát!

- Tőlem? Két koronát? Hogy érti ezt? Miért?

- Mert ön szerint a hus ára nyolc korona. Az ügyvédi tanácsért pedig, amit tőlem kapott, jár nekem tíz korona. Kapok tehát *még két koronát!*

NEM LEHESSEN TUDNI.

Jár az egyik kereskedői kaszinóba egy nagykereskedő, aki az ugynevezett feltápáskodottak közül való. Egyszer már teljesen tönkrement, megbukott, kivándorolt, meggazdagodott és visszajött.

Régi barátaival teljesen szakított. A bukás keservei közepette megismerte az embereket s most nem kér azokból, akik a keserű napokban elhagyták.

Állandó kísézője egy ügyvéd, akiről senki se tart sokat, de aki a kereskedő mellett jó pozíciót csinált magának.

[...]*

- Miért barátkozik ezzel az emberrel?

- Mert derék ember.

- De számár.

A kereskedő visszavág.

- Mikor csődbe kerültem, mindenki elhagyott. Sőt az összes szamarak eljöttek és rugtak egyet a haldokló oroszlánon. Ez az egy ember volt jó hozzám akkor, mikor haldokoltam.

A másik mosolyog.

* Szöveghiany! (az elektronikus változat szerk.)

- Maga naiv ember. Maga nem tudja, hogy vannak okos, számító szamarak is. Ezek nem rugják meg a haldokló oroszlánt. Ezeknek új trükkjük van. Ezek elmennek a haldokló oroszlánhoz és - megcsókolják. *Hátha felgyógyul!*

A KÜLVÁROSBAN.

Egy külvárosi „divatkereskedés” égett le nemrég. Odaégett a teljes felszerelése, minden divaticke, szóval végleg tönkrement a kis bolt.

A rendőrtisztviselő, aki hivatalból járt künn, a legnagyobb meglepetéssel hallotta, hogy az összes szomszédok ilyen kiáltásokkal fogadták az esetet:

- No végre!

- Csakhogy leégett!

- Ideje volt!

- Hála istennek!

És megdöbbenve látta, hogy általános meglepedés és öröm honol a kis utcában a tüzvészből kifolyólag. Végre odafordul az egyik szomszédhoz:

- Mondja csak, hát annyira utálják itt ezt a szegény embert? Vagy talán rossz ember, hogy mindenki így örül a kárának?

- Dehogy! - feleli a szomszéd. - Csakhogy szegény mindenkinek tartozik a környéken... és a bolt be volt biztosítva... és a dolgot már... *egy félév óta igéri, igéri...*

FEMINIZMUS.

Társaságban, melyben feministák is voltak jelen, a legújabb női foglalkozásokról folyt a szó, - beszéltek a női kocsisokról, akik Párisban, és a női rendőrökről, akik Londonban fognak működni.

A női kocsisokra nézve még valahogy meg tudtak egyezni, de a női rendőrök intézménye nem nagyon fért az urak fejébe.

- Kérem, - mondja az egyik - én nem tudom elképzelni azt, hogy a női rendőr mit csinál például valami részeg emberrel, valami lumppal, aki éjjel ordítva megy az utcán...

- Hogy mit csinál vele? Hát beviszi a rendőrségre.

- És ha nem tudja bevinni?

Általános csend. Megszólal egy feminista hölgy a világ legnyugodtabb hangján:

- Akkor... *becsalja.*

MIRE JÓ A VEGYÉSZET?

Egy fővárosi vegyészhez beállított egy dúlt arcú fiatalember.

- Uram, én szakítottam a menyasszonyommal, mert ő hűtlen volt hozzám!

- Uram, én vegyész vagyok!...

- Tudom, de majd rátérünk arra is. A volt menyasszonyom hosszú levelet írt, amelyben ártatlanságára esküdjözik és a sorok szét vannak mosva hulló könnyeivel. Itt a levél.

- Uram, én vegyész vagyok és nem irásszakértő!...

- Tudom, hisz éppen azért jöttem önhöz. Tudniillik arra akarom kérni, hogy - vegyelemezze ezeket a könnyfoltokat, mert ah én már nem tudok hinni az ő könnyeiben!

A vegyész el is végezte becsületesen a rábizott munkát és a vegyelemzési vélemény a következőképpen hangzott:

„A kért folt-nyomokban sótartalmat nem találtam, csak csekély pepsin-anyagot, amely *száj-nyálra* enged következtetni.”

A CSERELŐ.

Rosenberg Gyula szemet vetett egy bernáthegyi kutyára amely a *Wampetics* tulajdona volt. Hanem igaz is, hogy gyönyörű állat volt. Akkora, mint egy borju, hosszú szőrű és szelid erkölcsű. Ha *Wampetics* belekezdett a kutya számtalan erényeinek elsorolásába, órákig sem fogyott ki a beszédből.

Jó ideig folyt az alku a kutyára, végre megállapodtak a föltételekben, amelyek szerint *Rosenberg Gyula* ad *Wampetics*nek egy versenylovat (nem a *Wampetics* konyhája, hanem versenyistállója számára kell a ló), *Wampetics* viszont odaadja a kutyát és azonfelül még nyolcszáz pengő forintot.

Végre beszállította *Rosenberg Gyula* a versenyparipát és *Wampetics* ragyogó arccal mutogatta ebédlő vendégeinek. Leste az arcukat, tetszik-e nekik is. Mind dicsérte, csak *Kubinyi Géza* nézett fitymálva. *Wampetics* aggódva kérdezte tőle:

- A képviselő urnak nem tetszik a ló?

- Szép páripá, szép páripá, csak egy kis hibája van!

- No, mi az?

- Hát hogy az első két lábá nem olyan, mint amilyen a hátulsó kettő - kéne hogy legyen!

KATONÁÉKNÁL.

A Hungária-úti kaszárnyában az ezredorvos odamegy egy tartalékoshoz, aki levelező egy banknál.

- Mondja csak - szólt hozzá a legnagyobb szeretet hangján, - nem fáj magának valamije?

- Nem.

- Nem érzi rosszul magát?

- Nem.

- Hát én nem vagyok megelégedve az ön állapotával. Jelentkezzék maródinak...

A fiatalember majdnem sirt a meghatottságtól, mikor ezt a gyöngéd gondoskodást látta. Maródinak jelentkezett. Ott meghatottan dadogott:

- Ezredorvos ur... én... én... igazán... köszönöm...

- Jól van, jól van, fiatalember - mordult rá a doktor, - ne hálálkodjék annyit.

- De...

- Ne járjon a szája! Ma huszonnégy beadványt kell intéznem az ezredparancsnoksághoz, és magának jó írása van... Hamar, hamar, üljön neki...

Ilyenek katonáék, mikor gyöngédek...

*

Ezt pedig egy önkéntes mesélte, a katonaélményei között:

Mikor kipakolt a kaszárnyában, a káplár nézte a műveletet. Egyszerre csak előkerül a holmi közt egy furcsa kis skatulya.

- Mi az? - kérdi a káplár.

Az önkéntes félénken felel:

- Fogpor.

A káplár gőgösen mosolyog.

- Erről is le fog szokni itt nálunk, - mondja fölényesen.

- Miért?

- Mert a katonának erre nincs szüksége.

- Nincs? Gondolja?

- Bizony nincs. Ki is fogom dobni. Mert a katona csak kétféle port ismer: puskaport és - rovarport.

AZ IRÓ MEG A BAKFIS.

Szép kis bakfis-leányka ült a Margitsziget egy árnyékos padján és nagy gyönyörűséggel olvasott valami könyvet. Éppen arra ment Bródy Sándor és amint odanézett, látta, hogy az ő egyik regényét olvasgatja a leányka. Megszólította hát barátságosan:

- Tetszik a könyv?

- Óh, nagyon! Nagyon szép regény!

- No ennek igazán örvendek, mert én vagyok az a Bródy Sándor, aki ezt a regényt írta... Várjon csak! Adja át egy kicsit azt a könyvet.

Bródy Sándor kivette a zsebéből a ceruzáját és ráirt a könyv fedelére néhány soros dedikációt a névalíráásával. Gondolta, hadd legyen öröme a kisleánynak.

De a leányka elszontyolodva vette vissza a könyvet és majd hogy sirva nem fakadt, mikor az autogrammot megnézte. Bródy megütközve kérdezte:

- Hát nem örül a kézírásomnak?

A kisleány szomorúan válaszolta:

- Nem bizony, mert a papám könyvkereskedő és ezt a könyvet *a boltból loptam*, hogy majd visszalopom!

SZÉP KIS JOGCIM.

Sokan irigylik az ujságírókat a potyajegyek miatt. Nyilván úgy képzelik a dolgot, hogy az ujságíró naphosszat egyebet se tesz, csak a potyajegyét élvez. Pedig hát nem így áll a dolog. Az ujságíró-jegyeket az ujságíró használja a legkevesebbszer, ellenben szinte elképzelhetetlen, hogy a publikum milyen jogcimeken aspirál ezekre a potyajegyekre.

Egy ujságíróhoz például tegnap beállított egy uriember, akinek arca némileg ismerős volt, ámbar az ujságíró sehogysem tudott számot adni magának róla, hogy honnan ismeri.

- Szerkesztő ur, legyen szives, adja ide a cirkusz-jegyét.

- Milyen jusson kéri ön a szerkesztőség jegyét?

- Ejnye, hát már nem ismer a szerkesztő ur?

- Megvallom, hogy... ámbar az arca ismerős...

- X. végrehajtó vagyok. Hát már nem emlékszik rám a szerkesztő ur? A mult héten végrehajtottam a szerkesztő urnál.

Az ujságíró belátta, hogy ez olyan jogcim, amit lehetetlen megtagadni és átadta a potyajegyét.

A LEPIPÁLT SVÁB.

Egy pesti szobrász és három gyermekkel megáldott családapája - akit a történet könnyebb áttekintése miatt Nagy Jánosnak fogunk nevezni - hetek óta keresett a főváros környékén nyári lakást. Nem tudott megfelelőt találni. Végre egy közeli faluban talált egy pompás kis házat, nagyszerű kerttel. Nagynehezen megegyezett a tulajdonossal, egy sváb gazdával az árra nézve és már éppen az előleget számolta le, amikor a sváb megkérdezte tőle:

- Van gyereke?

- Van.

- Mennyi?

- Három.

A sváb szó nélkül visszanyújtja az előleget.

- Nem adom bérbe magának a házat. Akinek gyereke van, annak nem adom. A gyerekek letapossák a kertet és megeszik a gyümölcsöt.

Hiába volt minden ígéretés, kapacitálás: a sváb hajthatatlan maradt.

A szobrász egy kicsit gondolkozott, azután új ajánlattal állott elő:

- Másnak kiadná a házat? - kérdezte.

- Hogyne!

- Hát én kiveszem más számára. Nagy Ödön ur számára.

- Van annak gyereke?

- Nincs.

- Akkor rendben van! - szólt a sváb, átvette az előleget és aláírta a nyugtát.

Két nap múlva a szobrász ládákkal, csomagokkal, ágyneművel, a feleségével és három gyermekével megjelent a Nagy Ödön által kibérelt ház előtt.

A sváb persze nem akarta őket beereszteni.

- Hohó! - szólt diadalmasan a szobrász - maga kiadta Nagy Ödönnek a lakást szeptember elsejéig. Itt az irás róla! Ez itt pedig a bérlő: Nagy Ödön...

És rámutatott tizesztendős fiára.

- Ennek a bérlőnek nincsenek gyermekei. A két nővérével, az anyjával, az apjával költözik be a házba... Ha nem tetszik: menjen panaszsra...

KÁRTYÁSOK KÖZT.

Van a külső Erzsébetvárosban, az ugynevezett Csikágóban egy kis kávéház, ahol kétes ekszisztenciák szoktak kártyázni. Akad köztük bőven sipista is. Ebben a kávéházban kártyázás közben hol az egyik, hol a másik játékos szokott felugrani, következetesen mindig ezzel a kiáltással:

- Játszszék veled a római pápa!

Egy csöndes szemlélő, amikor már isten tudja hányadszor hallotta emlegetni a római pápát, kíváncsian megkérdezte az egyik játékostól:

- Miért mondják maguk folyton egymásnak: „játszszék veled a római pápa?” Ez csak nem olyan rossz kívánság!

- Dehogy nem! A mi társaságunkban a lehető legrosszabb!

- Miért?

- Mert a római pápa - *csalhatatlan*...

A SZERELEM VÉGE.

Az Opera körül épp úgy játszódnak le kis szerelmi drámák és egyéb vidám kulisszakalandok, mint a többi színház körül. Csak ezekről nem regél annyit a pletyka, mert az intézet ugynevezett komolysága még ezeknek az apróbb históriáknak is diszkrétebb színezetet ad. A minap azonban onnan is került valami.

Egy kissé idős, nagyon elegáns és fölöttébb magasrangu uriember előfogta *Gergely* Istvánt, a poétát az Opera folyosóján és keservesen panaszkodott neki:

- Nézze, kérem - mondta - nagy bajban vagyok.

- Szerelem?

- Az. Azaz, hogy... nem az. Én itt már évek óta pártfogolok atyailag egy ballethölgyet és most végét szeretnék vetni a dolognak. Szakitani akarok vele, de nagyon, nagyon gavallérosan.

- Nehéz ügy.

- Adjon tanácsot.

Az író tünődik egy kicsit, aztán nagykomolyan megkérdi:

- Tehát szakítani akar velem?

- Igen.

- Ugy, hogy soha többé semmi köze ne legyen hozzá, a nő szabad legyen, s amellet egész életére el legyen látva?

- Ugy, ugy!

A fülébe sugta:

- *Vegye feleségül.*